

[Ømann.]

Jeg vil meget anbefale, at man tager dette op i udvalget i en større økonomisk sammenhæng og prøver på at besinde sig på, om det virkelig er klog økonomisk politik at lempe, når man skulle stramme, og stramme, når man burde lempe.

Jens Møller (KrF):

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage ordet i denne forbindelse, fordi jeg synes, at de foreliggende lovforslag er så inderligt overflødige, idet vi jo dog må gå ud fra, at det stadig er sådan her i dette folketing, at en aftale er en aftale, og at den skal holdes.

Men når nu man hører hr. Ømann stå heroppe og tale, så må man ud fra det, man har hørt, konstatere, at han åbenbart ikke har forstået betydningen af, at udgifter og bunden opsparing ikke medregnes i pristallet, hvorimod den omkostningsdæmpende ydelse påvirker dette i nedadgående retning.

Og så fik vi jo igen det her med, at venstre skulle have brudt forliget. Nu kan venstre jo godt tale for sig selv, men jeg har det nu sådan, at når jeg hører noget, som jeg kan se direkte er forkert, så kan jeg ikke lade være at tage til orde imod det, enten det så er os selv eller andre, det går ud over. I modsætning til hr. Ømann var jeg med, da dette forlig blev beseglet, og som noget af det aller sidste spurgte jeg, hvad det var, forliget gik ud på, og det blev understreget ganske tydeligt, at det var den tekst, der forelå, og ikke noget som helst andet. I den tekst står der, at man skulle gå ind på en skærpelse af kapitalvindingsskatten, når det gælder de egentlige kapitalgevinster, og det er netop det, der er sket med det forslag, venstre har fremsat. Jeg kan derfor ikke indse, at der skulle være tale om nogen som helst form for brud på et forlig.

Jeg behøver nok ikke at sige, at kristeligt folkeparti ikke kan medvirke til de foreliggende forslag.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Jeg skal kun svare på én ting i hr. Ømanns

indlæg, hvor han bebrejder regeringen, at den ikke har taget arbejdsmarkedssituationen i agt. Beskæftigelsen i dette land hviler stort set på, at vi kan eksportere varer i konkurrence med andre, og de foranstaltninger, der er truffet i afvigte vinter, har alle haft til formål at holde omkostningsniveauet nede på et niveau, hvor vi kan konkurrere. Det var selvfølgelig den omkostningsdæmpende ydelses sigte at forhindre, at omkostningsniveauet i Danmark nåede op så hurtigt som ellers med den virkning, at vi kunne eksportere lettere. Det har i øvrigt også været sigtet med alle de andre ting og også sigtet med det boligforlig, som jeg glæder mig over er kommet i hus, at vi kan få ro over feltet og få en fornuftig udvikling af beskæftigelsen i dette land.

Dette er altså et meget håndfast og langvarigt arbejde på at få så god en beskæftigelsessituation i dette land som muligt, men jeg lægger da ikke skjul på, at der har været mange kræfter i dette land, der vitterlig ikke har gjort regeringen denne opgave lettere.

Finansministeren (Anders Andersen):

Kun et par korte bemærkninger. Hr. Poul Westergaard ville ligesom slå fast, at de senere vedtagne afgifter var noget, man allerede havde i tankerne skulle være medvirkende til at finansiere den omkostningsdæmpende ydelse. Hr. Poul Westergaard ved jo udmærket godt, at i det finanslovsforslag, der blev vedtaget, var den omkostningsmæssige ydelse indregnet, og at der var balance på den baggrund.

Hr. Ømann sagde med en vis patos i stemmen, at finansministeren måtte da vide, at næsten alle arbejdere her i landet havde en indtægt på 50.000-80.000 kr. Nu må hr. Ømann jo også vide, at den bundne opsparing ikke hviler på indeværende års indtægtsforhold, men på 1973s, og dér var indtægten måske ikke helt så høj, som den vil vise sig at være, når vi slutter indeværende års opgørelser over indtægtsforholdene.